

Krisztus a nagyobb – így beszél róla ez a levél. Ő Isten Fia; nagyobb az angyaloknál (1,4), beszéde is nagyobb az övékéénél (2,2–3), Ő „üdvösségünk fejedelme” (2,10), az Ő dicsősége nagyobb Mózesénél (3,3); nagyobb nyugalmat ad népének, mint Józsué (4,8–9). Az Ő áldozatának nagyobb az ereje, mint a földi főpapok áldozatainak (10,11–14).

Krisztus a nagy Főpap. A levél írásának idején még megvolt a templom, a főpapok tették a dolgukat: a közvetítést, közbenjárást. Tanították (vagy tanítaniuk kellett volna) a törvényt, bemutatták az áldozatokat. Közben a megtért zsidók „hirdették a Krisztus Jézust a templomban és házanként” (ApCsel 5,42). Krisztust, mint aki nagyobb; Krisztust, mint akire mutat minden templomi áldozat. Akiben beteljesedtek Isten ígéretei.

A zsidó főpapok áldozatai és minden, amit tettek, előkép volt. Mi már nem látjuk az előképeket, de látjuk Krisztust – „mert nekünk is hirdettetett az evangélium” (4,2), amelyben az is benne van, hogy ha hiszünk benne, akkor ez elég, az Ő neve által bűnbocsánatot nyerünk (ApCsel 10,43). Ő veszi el a világ bűneit, a mi bűneinket, mert Ő Isten Báránya.

De Ő nemcsak a Bárány (az áldozat), hanem a Főpap is, aki áldozott, és aki most is esedezik értünk. „Áthatolt az egeken”: a földre jött és ismét felment a mennybe. A kettő között végigélte az emberi életet a kísértéseivel együtt; elszenvedte a halált. „Mindenben hasonlónak kellett lennie a testvéreihez, hogy irgalmas és hű főpap legyen” (2,17). A kísértéseket is hozzánk hasonlóan élte át, úgy, mint ember – de megmaradt az Atya iránti engedelmségben. Mindenben kísértést szenvedett, ezért a minket érő összes kísértést is ismeri. Tud segíteni, hogy ne essünk bűnbe – de tud segíteni akkor is, ha bűnbe estünk. Erőt ad, hogy nemet mondjunk a bűnre; készséget ad a bűnbánatra; bizalmat ad, hogy menjünk hozzá bocsánatért; örömet és bátorságot ad, hogy bizonyosságot tegyünk róla. Vigasztalást ad, ha ezt mások elutasítják, ha kiközösítenek vagy üldöznek.

„Ragaszkodjunk hitvallásunkhoz.” A hívő ember „hitvallása” maga Krisztus. Az akkori zsidó főpapok elutasították Őt, ezért a tanításuk is Krisztus-ellenes lett. A saját áldozataiktól várták az engesztelést. Ezekkel került szembe a hívő nép. Az ő kísértésük ez volt: visszatérni a zsidó szertartásokhoz, amelyek akkorra elvesztették értelmüket. A mi kísértésünk: visszatérni régi életünkhöz, ahhoz, hogy mi magunk irányítsuk az életünket, hozzuk a döntéseinket. Visszatérni a világ gondolkodásához: mindent tégy azzal a céllal, hogy neked hasznod vagy kényelmed legyen. Annyira legyél „vallásos”, amennyire neked ez kényelmes. Annyiban szeresd az embereket, amennyiben neked ez hasznos (vagyis azokat szeresd, akik téged szeretnek – a vámszedők is ezt teszik, Mt 5,46). És ne beszélj a hitedről, mert akkor szeretetlen vagy, megsérted mások „hitét”. De ha a mi hitvallásunk Krisztus, akkor neki engedelmeskedünk. És Ő azt mondta: hirdessük az evangéliumot. „Nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; hogy az én bennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát.” (ApCsel 26,19).

Jézus Krisztus segíteni tud azokon, akik kísértésbe esnek: észre kell vennünk, ha valamiben elfordultunk tőle, nem Őt követjük; kérnünk kell Őt, hogy mutassa meg, mi ez, és hogy őrizzen meg, szabadítson meg. Az, ahol Ő most ül: a kegyelem trónusa. „Járuljunk azért bizalommal” oda – a bizalmunk Krisztus miatt lehet, mert Ő maga van ott, az Atya jobbján.

Amikor segítségre van szükségünk: amikor valami bűnre csábít, hogy ellent tudjak mondani. Amikor ellenségeim vannak, hogy szeretni tudjam őket. Amikor mások elismernek, dicsérnek, hogy én Neki tudjam adni a dicsőséget. Amikor nehéz feladatot, nagy felelősséget kapok, hogy

megkapjam hozzá az Ő bölcsességét és erejét. Ezeket mind kegyelemből kapom, a kegyelem trónusáról. Járuljunk oda bizalommal, kérjük el mindezt hittel, Jézus Krisztus nevében!

Zsid 10,38–39

„Az én igaz emberem pedig hitből fog élni, és ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelkem.” De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.